

เทศน์เช้า วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

นั่นเรื่องของโลก นี่เรื่องของธรรมนะ เรื่องของธรรม คุณกระแสดังคมสิ ทุกคนต้องการ
ความเป็นธรรม ทุกคนอยากมีหน้ามีตาในสังคม ความมีหน้ามีตา สังคม เห็นไหม นี่สรรเสริญ
นิทานมันมีอะไร มันไม่มีสิ่งใดหรอก นี่เรื่องของโลก ประเพณีวัฒนธรรม เวลาเราทำบุญกุศลกัน
นะ เรื่องของโลก ในการทำบุญกุศล ทุกคนอยากหล่อพระ ถ้าหล่อพระ โฆษณาชวนเชื่อได้ทั้งหมด
แหละ หล่อพระแล้วได้บุญมาก ขึ้นสวรรค์ชั้นฟ้า หล่อพระกัน อู้ฮู! คนไปกันตรึมเลยนะ หล่อพระ
มาแล้วอะไรรู้ใหม่? รอกะแบบ แบบว่ามันสวยจริงไหม นี่รอกะแบบ

นั่นหล่อพระ นี่เขาบวชพระ ประเพณีวัฒนธรรมเขาบวชพระ เวลาเขาบวชพระ เขาสร้าง
พระองค์หนึ่ง พระที่มีชีวิตใจ พระที่มีการกิน การขับ การถ่าย พระที่มีการกิน การขับ การถ่าย นี่ก็
พระ เห็นไหม เราบวชพระมา เราบวชลูกบวชหลานเข้ามาในศาสนา นี่เราก็บวชพระ แต่เป็น
สมมุติสงฆ์ สมมุติสงฆ์เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาเทศนาว่าการ อนุปูปพิถา
เรื่องของท่าน เรื่องของศีล เรื่องของภาวนา เรื่องของเนกขัมมะ สุดท้ายแล้วองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าก็เทศน์อริยสัจ ถ้าเทศน์อริยสัจ นี่จะสร้างพระ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะสร้างพระ ต้องเทศนาว่าการให้คนมีความเชื่อมีความ
ศรัทธา มีความเชื่อถือศรัทธาถึงมาบวช เห็นไหม ในสมัยพุทธกาลเวลาบวชมานี้ เอหิภิกขุ พระ
อรหันต์แล้วค่อยมาบวชนะ สิ่งที่ตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้วขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบวช มี
แต่พระอรหันต์บวชขึ้นมา แต่เนี่ยเวลามีคนมีศรัทธาความเชื่อขึ้นมา เขาก็ชวนชวายนัน บริษัท ๔ คูณ
เวลาเขาออกบวชกัน ออกบวชกันก็มาชวนชวายนันนะ จะทุกข์ยากเย็นอย่างไรก็ชวนชวายนัน นี่จะ
สร้างพระ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนาตรงนี้ ตรงสร้างพระ ถ้าสร้างพระขึ้นมา เรา
สร้างพระในใจของเราขึ้นมาเนี่ยมันสร้างยาก แต่ถ้ามันสร้างพระพุทธรูปเนี่ยมันสร้างง่าย แล้ว
พระพุทธรูปไม่มีความจำเป็น ไม่มีความสำคัญอะไรใหม่

นี่ความจำเป็น ความสำคัญ มันเป็นรูปเคารพ เป็นสัญลักษณ์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม เวลาเราเที่ยวป่าเที่ยวเขาขึ้นมา มันไม่มีหอรอกที่เราจะลงไปแล้วเราจะเอาสิ่งใดไป เวลาทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น เราก็สวดมนต์ของเรา สวดมนต์เพื่ออะไร เวลาอยู่กับหมู่คณะมันนอนใจนะ มันทำอะไรมันก็ปลอดภัยทั้งนั้นแหละ เวลาเข้าป่าเข้าเขาไปนะ คำคืนขึ้นมา นี่เวรกรรมของเราละ ความลับไม่มีในโลก เราทำอะไรมา แล้วทำอะไรมา ถึงเวรถึงกรรมขึ้นมา เวลาคนอยู่ในป่าในเขาเจอสัตว์ร้ายก็ได้ เจอภูตผีปีศาจก็ได้ แล้วมันไม่มีอะไร เราพูดที่ไหนก็ได้ว่ามันไม่มีลองเข้าไปอยู่ในป่าเงียบๆ คนเดียวสิ ลองเข้าไปอยู่ในป่าลึกๆ สิ จะมีหรือไม่มี นี่มันแสดงให้เห็นทั้งนั้นแหละ เวลาที่แรงๆ นะ ไปนอนไม่ได้เลย เวลานอนขึ้นมาเขาจับขาลากเลย เขาไม่ให้นอน เขาให้ภวานาของเขา ภวานาเพื่อจะส่งเสริมคนที่ทำคุณงามความดีของเขา นี่เวรกรรม เห็นไหม เวลาเวรกรรมขึ้นมา สิ่งที่ว่าเวลาอยู่กับหมู่คณะก็นอนใจ เวลาเข้าป่าเข้าเขาไป สิ่งนั้นทำให้เราสวดมนต์ สวดมนต์อะไร

เวลาในพระไตรปิฎกนะ เวลาพระไปธุดงค์มา แล้วไปเจอภูตผีปีศาจขึ้นมา ทนไม่ได้ มาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วให้กลับเข้าไปใหม่ กลับเข้าไปใหม่ละ เวรกรรมของใครมันชดใช้ หรือทำถึงที่สุดแล้วมันจะพ้นจากเวรกรรมอันนั้นไป ถ้ายังไม่พ้นจากเวรกรรมอันนั้นไป เวรกรรมมันก็เกาะในหัวใจนั่นล่ะ นี่มันอ้อยสร้อยอยู่นั่นล่ะ ถ้าวันไหน “เฮ้อ! เลิกกันเสียที หมดเวรหมดกรรม” หมดเวรหมดกรรมนี่เพราะมันคิดได้ แต่ในใจหมดเวรหมดกรรมไหม สิ่งที่อยู่วิเศษความไม่รู้ในหัวใจ ถ้าไม่เห็นหน้ามัน พญามารมันจีหัวใจอยู่นี่ ใครจะไปแก้ไขมัน

เวลาหล่อพระ สร้างพระ มันสร้างกัน ลำบากนะ กว่าเขาจะปั้นแบบ ปั้นแบบเสร็จแล้วก็ต้องหล่อแบบนะ พอหล่อแบบเสร็จแล้วเขาจะต้องหาวัตถุนะว่าจะหล่อด้วยแร่ธาตุสิ่งใด หล่อเสร็จแล้ว หล่อเข้าไป ถ้ามันอุณหภูมิจึงไม่พอ หล่อไปแล้วถ้ามันเป็นโพลง หล่อไปแล้วมันใช้ไม่ได้ หล่อแล้ว เวลาแกะแบบมาแล้วก็ต้องดูว่าพระนี่ใช้ได้ไหม ใช้ได้เสร็จแล้วเขายังมาตบมาแต่งของเขาให้พระสมบูรณ์ขึ้นมา แล้วเราก็สาธุเบิกเนตร อู๊ย! มีบุญกุศล...เวียนตายเวียนเกิด เป็นอามิสทั้งนั้นแหละ

แต่ถ้าเราจะสร้างพระในใจของเรา นี่เรามีสติปัญญาไหม ถ้าเรามีสติปัญญา เรามีสติ ถ้าเรามีสติขึ้นมา ความคิดฟุ้งซ่าน เก็บแบบหล่อพระ ที่เขาหล่อพระ เขาจะทำแบบขึ้นมา เขาต้องมีวัตถุประสงค์ของเขา นี่ก็เหมือนกัน เวลาจิตเราถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา ใจสิ่งที่รบกวนมันเป็นหนามแทงใจ มันเป็น

ความฟุ้งซ่าน เป็นความยึดมั่นถือมั่น เป็นความทุกข์ใจ สิ่งนี้มันทิ่มแทงตลอดเวลา นี่ปรับพื้นที่ชะ
ถ้าปรับพื้นที่โดยมีสติ มีสติมีปัญหาขึ้นมา มันก็มีความสงบระงับขึ้นมา ถ้าความสงบระงับเข้ามา
เพราะอะไร เพราะมันฉลาด คือมันไม่โง่ โง่เพราะอะไร เพราะสิ่งที่ทิ่มแทงใจตัวเองก็คิดมาจากใจ
ทั้งนั้นแหละ มันก็เกิดจากเรานี้แหละ ก็กลับมาทิ่มแทงเรา ทิ่มแทงเราโดยที่เราไม่รู้ตัวเลย

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมและวินัยไว้ นี่รื้อค้นสิ่งนี้มา แล้วก็วางธรรม
วินัยนี้ไว้ให้เราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราก็ได้แต่ทฤษฎีมา ได้แต่ทฤษฎีมา ยานี้เต็มตู้ไปหมดเลย
ฉลาดยาเต็มไปหมด นี่ในพระไตรปิฎก สิ่งนี้อนุบุพพิกตา ทาน ศีล ภาวนาต่างๆ นี่ฉลาดยาเต็มไป
หมดเลย แต่ไม่เคยกินไม่เคยใช้

ไม่เคยกินไม่เคยใช้นะ ถ้าจิตใจมันไม่ฟุ้งซ่านจนเกินไปนัก เวลามันอ่านฉลาดยากี่อ่อนใจ
เนาะ “โอโฮโฮ! เราก็มียาทุกอย่างพร้อมเลย ถ้าเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาเราก็ต้องหาย มันมียาหมดเลย” นี่
ก็เหมือนกัน ศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก็รู้ธรรมไปหมดเลย ศึกษามาแล้ว
มีความสบายใจ มันว่างๆ มันเว้งเว้ง...มันยังไม่เจ็บไม่ไข้ ไม่เจ็บไม่ไข้ ยานี้เต็มตู้มันก็เอาไว้อุ่นใจใจ
ว่าเรามียาในตู้เต็มตู้เลย เมื่อไหร่ขึ้นมาเรากินยานี้เราต้องหายหมดเลย นี่ปริยัติ

ทีนี้ถ้าเราจะปฏิบัติขึ้นมาละ ปฏิบัติขึ้นมา เห็นไหม จะกินยาแล้ว ถ้ากินยา นี้นยาขม ยานี้ขม
บอระเพ็ดขมมาก พระเราจะอมบอระเพ็ดคั้น อมบอระเพ็ดนี่มันขม แต่มันให้สุขภาพร่างกายที่ดี นี่
ก็เหมือนกัน กินยาขม กินยาขมขึ้นมาเพื่ออะไร? เพื่อสุขภาพ เพื่อการรักษาโรคร้ายไข้เจ็บของเรา มี
สติมีปัญหาขึ้นมา มันจะถอดมันจะถอน มันจะถอดเสียหนามของมัน มันก็ไม่ชอบใจ เพราะมัน
เคยใจใจ มันเคยอ่อนกินของมัน มันเคยคิดของมัน มันเคยยึดมั่นถือมั่นของมัน มันว่าสิ่งนี้เป็น
ความสุขขึ้นมา สิ่งนี้เป็นสมบัติของเรา สิ่งนี้เป็นเป้าหมายของเรา มันมีความสุขมันมันนอนกอด

มันนอนกอดกิเลสอยู่นั่น มันไม่รู้ว่ากิเลสนะ แต่พอศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า นี่โรคร้ายไข้เจ็บของเราเกิดจากพฤติกรรมอยู่การกินนั่นแหละ พฤติกรรมการ
อยู่การกินทำให้คนคนนั้นเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นไป จิตใจของเราถ้ามันมันนอนจมอยู่กับกิเลส นอนจม
กับความรู้สึกรู้สึกคิดในหัวใจของเราโดยค้นหาความทะยานอยาก โดยสมุทัย มันก็บอกสิ่งนี้เป็น
ธรรม สิ่งนี้เป็นธรรม นี่มันไม่รู้ตัวของมันเลย มันไม่เข้าใจเลยว่าสิ่งใดเป็นธรรม สิ่งใดไม่เป็น
ธรรม สิ่งใดจะสร้างพระได้ สร้างพระไม่ได้

สร้างพระเราก็ไปสิ ตามกระแสสังคม นี่ไปตามกระแส เขาหล่อที่ไหนก็ไปกันที่นั่น เขาทำ
 อยากรู้ก็ตามกันไป อู๊ย! มันเห็นพระเป็นองค์ขึ้นมา แต่เวลาจะปฏิบัติขึ้นมา หาที่หล่อก็หาไม่ได้
 หาพระก็หาไม่เจอ ถ้าหาไม่เจอ นี่พอศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ย้อนกลับมา
 ที่นี้แล้ว ถ้าย้อนกลับมาที่นี้ ถ้ามีสติ สิ่งที่มีสติ คิดดีคิดชั่วก็แล้วแต่ มันหยุดคิด ความหยุดคิดอันนั้น
 เห็นไหม ความหยุดคิดอันนั้น นี่ถากถางสิ่งที่ เป็นเสี้ยนเป็นหนามในหัวใจของเรา ถ้าถากถางสิ่งที่
 เป็นเสี้ยนเป็นหนามในหัวใจของเรา เราจะมีโอกาสขึ้นแบบพระขึ้นมา จะหล่อแบบขึ้นมา จะหา
 วัตถุขึ้นมา นี่มีศีล มีสมาธิ มีปัญญาขึ้นมา ถ้าปัญญาขึ้นมา มันจะแยกแยะของมันขึ้นมา มันจะชำระ
 ล้างของมัน นี่สร้างพระ เราจะสร้างพระของเรา

เวลาเขาจะหล่อพระกัน เขาต้องหาวัสดุขึ้นมา เขาต้องหากคนมาช่วยเหลือกิจการของเขา
 เวลาจะบวชพระขึ้นมา บวชพระก็ต้องมีญาติ มีพี่น้อง มีสายเลือดขึ้นมา มาอนุโมทนากัน นี่เอาพระ
 ไปเข้าโบสถ์เสร็จแล้วก็เอาพระไปทิ้งไว้วัด เราก็กลับบ้านกันสาธุ! ได้บุญกุศล ไอ้พระก็ไปนั่ง
 ร้องไห้ในวัด ไปเหงาหงอยอยู่นั่นไง

แต่ถ้าคนมีศรัทธามีความเชื่อ เขาไม่ต้องไปวัดก็ได้ คุณสิ บวชพระในใจ นี้อยู่วัดขึ้นมาเขาก็มี
 สติปัญญาของเขา เขาสร้างพระของเขาได้ ผู้ที่บวชไปแล้วนะ มีสติมีปัญญาอยากจะพ้นจากทุกข์ใช่
 ไหมm อยากพ้นจากทุกข์ เวลาก่อนบวชเราก็ก็นึกว่าเราจะพ้นจากทุกข์ บวชมาแล้วเราจะต้องมีสติ
 มีปัญญา เราจะมิมรรคขึ้นมา เราจะชำระล้างกิเลสของเราขึ้นมา เวลาบวชไปแล้วมันไม่ใช่อะไรที่
 คิดเลย นี่ว่ามันจะทำได้ จะนั่งสมาธิได้ พอนั่งสมาธิไป นี่กิเลสมันก็เหยียบย่ำทำลาย “ทำแล้วก็
 ไม่ได้ ทำแล้วก็ทุกข์ก็ยาก ทำแล้วก็วิ่งเหงาหาวนอน ทำแล้วทุกอย่าง”

เวลาโลกเขา โลกเขาก็ส่งเสริมพระนี่ เห็นไหม พระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบนะ ก็หาปัจจัย
 เครื่องอาศัยไปให้เพื่อจะได้บุญกุศลกับท่าน เวลาพระที่มีปัจจัยเครื่องอาศัย นี่มันมีปัจจัยเครื่อง
 อาศัย มันก็ทับถมหัวใจ ทับถมหัวใจ ธาตุชั้นซึ้งก็ทับจิต พอทับจิตขึ้นมาถึงกังวลนะ นี่จะทดลอง
 ศรัทธาเขา เขามาถึงวัดแล้วไม่ทดลองศรัทธาเขา เขาก็ไม่พอใจ ไม่พอใจก็ฉันไปตามเรื่องของเขา
 พอเขากลับไปแล้วเขาก็สาธุ ได้บุญกุศลของเขาไป เราเข้าไปเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาก็ไปหัว
 ทิ่มหมอนอยู่นั่นนะ มันก็ทุกข์มันก็ยากอยู่นั่น เห็นไหม

ถ้าคนมีสติ นี่ทดลองศรัทธาเขา มีสิ่งใดเราก็ตักใต้วาตรของเรา นี่ได้กุศลของเขาไปแล้ว แต่
 จะฉันหรือไม่ฉันมันเรื่องของเรานะ เอาไว้ข้างๆ บาตรก็ได้ ใครจะไปเห็นละ เราหยิบสิ่งใดเข้าปาก

ใครจะรู้ว่าเห็นกับเรา เห็นไหม ถ้ามีสติมีปัญญามันก็ยับยั้ง ยับยั้งตั้งแต่ที่นี้ นี่เวลายมันคิดเกิดคับๆ ในหัวใจ เลียนหนามก็ทิ่มแทงหัวใจ ไอ้นี้ก็เหมือนกัน เวลาตามันกระทบนะ นั่นก็ดี นั่นก็ไม่ดี นี่ปฏิเสธๆ โยๆ อาหารก็เหมือนกัน เข้าห้องไปแล้วมันก็ให้พลังงานเหมือนกัน สิ่งเสร็จแล้วมันก็ขับถ่ายทิ้งออกไป สิ่งที่จะกิน ปากมันจะฉันทอาหารเพื่อดำรงชีวิต ไอ้กิเลสมันก็กินก่อนไง อันนั้นดีกว่าอันนี้ อันนี้ดีกว่าอันนั้น อันนั้นมีคุณค่ามากกว่า นี่กิเลสมันกินก่อนไง เราแพ้กิเลสตั้งแต่ต้นเลย แล้วก็บอกจะสู้กับกิเลสไป ตั้งใจปรารถนาว่าบวชไปแล้วก็จะไปต่อสู้ออกไปสู้กับกิเลส เวลาบิณฑบาตมาก็แหม! นี่พระปฏิบัติ เขาชื่นชมศรัทธา เขาถวายปัจจัยเครื่องอาศัยมา พอถวายปัจจัยเครื่องอาศัยมา เราก็จะอาศัยเครื่องอาศัยของเราเพื่อตอบสนองเขา พอเราใช้ปัจจัยเครื่องอาศัยตอบสนองเขา เขาก็ได้บุญกุศลของเขาไป ไอ้เราก็อ้วทิ่มหมอน หัวใจนี่กิเลสมันก็เหยียบย่ำ แล้วมันจะฉลองศรัทธาใคร

นี่มันจะปั่นพระขึ้นมา มันปั่นไปไม่ได้ วัสดุมันใช้กันไม่ได้ วัสดุมันเข้ากันไม่ได้ ถ้าวัสดุมันเข้ากันได้ สีส สมานธิ ปัญญามันจะเข้ากันได้ ถ้าเข้ากันได้ นี่ปฏิเสธๆ โยๆ เห็นไหม ฉันทแล้วเพื่อดำรงชีวิต ดำรงชีวิตไว้ให้มันปลอดโปร่ง ธาตุชั้นธ้อย่าให้มันทับจิตนะ พอมันไม่ทับจิตขึ้นมา เวลาภาวนาขึ้นไป อืม! มันสงบระงับ มันมีความสุข มันมีความพอใจ แหม! ธรรมะเป็นอย่างนี้ นี่เราได้เปิดดูยา เราได้เปิดขวดยา เราได้ดื่มกิน นี่ปัจเจกตั้ง สันติปฏิญญา โอง ใต้ลิ้มรส รสธรรมโอสถ ได้สัมผัสที่ใจใจ ถ้าใจสัมผัสขึ้นมา เห็นไหม นี่เป็นความจริงขึ้นมา

เป็นความจริงขึ้นมา จิตสงบแล้วออกฝึกหัดใช้ปัญญาๆ อ้อ! ปัญญาอย่างนี้เองปัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปัญญาที่มีสมาธิ อุชู! มันปลอดโปร่ง มันแจ่มแจ้ง มันชัดเจน มันจับต้อง นี่ที่ว่างๆ เฝ้าคิดว่าเป็นปลาไหล กล่าวกันว่านี่เป็นปลาไหล อุชู! วันนี้ได้ปลาไหลมา ๕ ตัว ปลาไหลนี้จะมาแกงมาต้มมากิน อุชู! มันดีไปหมดเลย

แต่เวลาปัญญามันแยกแยะ มันเข้าใจได้ ไอ้กูกับไอ้ปลาไหลมันก็คล้ายๆ กัน แต่นี่มันงูเห่านะ นี่มันจงอางนะ นี่มันลนกอนนะ พอเห็นจงอางมันทิ้งเลย อ้อ! ปัญญาภาวนามยปัญญาเป็นอย่างนี้เอง นี่ความคิด ความดีของเรา ความยึดมั่นถือมั่นของเรา เราเป็นคนดี เราเป็นอริยบุคคล เรามีคุณธรรมในหัวใจ...นี่งูเห่าทั้งนั้นนะ มันลนกันกัด มันลนกันกัดด้วยบังธรรม กิเลสบังเงา มันเอาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “ว่างๆ อย่างนี้ก็เป็นโสคาบัน โอ๊ย! อย่างนี้ก็มิคุณธรรม มันว่างๆ มันสบายใจ”...กิเลสมันยังนอนหลับอยู่ นอนหลับเพราะอะไร เพราะมันบอกว่างจิตนี้เช้อ จิตนี้หลอกลง่าย จิตนี้ดูดี พอบอกอย่างนี้ก็เช้อ บังเงาไว้มันก็เช้อ นี่ตื่นกระแสดังคมกัน

ไป ตอนนี่สังคัมปฏิบัติกำลังฟูฟ่า มันก็ปฏิบัติกันไป ปฏิบัติกันไปก็เหมือนคนตาบอดก็คลำข้างพอดคลำข้างไป ว่างๆ นึกว่านิพพาน นิพพานก็ไป ปฏิบัติแล้วก็มี ความสบายใจ ปฏิบัติแล้วก็มี ความสุข มีความระงับ

มีความระงับสิ เพราะอะไร เพราะคนไม่เจ็บไข้ได้ป่วย อยู่ใกล้หมอใกล้ยามันก็มีความอบอุ่น เวลาคนอยู่ในป่าในเขา คนที่เขาที่อยู่พัฒนา เขาทุกข์เขายากขึ้นมา เขาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา เขาต้องหาพืชสมุนไพรในพื้นที่รักษาของเขา ถ้าเขาไม่มีสิ่งใดรักษาเขา เขานับถือศาสนาผี ก็อ่อนวอนผีให้รักษาเขา เพราะเขาไม่มีหมอ ไม่มีโรงพยาบาล ไม่มียา ไม่มีสิ่งใดใกล้เขา

เรานี้ เราเกิดมาเป็นชาวพุทธพบพระพุทธศาสนา เห็นใหม่ ธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เป็นธรรมโอสถใช้ใหม่ มันก็ใกล้หมอใกล้ยา มันก็อ่อนใจ มันก็อุ่นใจ ใจ อุ่นใจ มันก็มุดลงไปเลยนะ มุดเข้าไปในพระไตรปิฎก คิดว่ามันจะเป็นไง นี่จึงจกมันก็เฝ้าโรงพยาบาลไว้ มันบอกโรงพยาบาลนี้ไม่ใช่โรงพยาบาลสัตว์ โรงพยาบาลคน จึงจกตุ๊กแกเวลามันเจ็บไข้ได้ป่วย มันก็ต้องไปโรงพยาบาลสัตว์ ไม่ใช่โรงพยาบาลคน หรือว่าจะเอาหมอรักษาคนไปรักษาจึงจกก็ได้ นี่ไง ความอบอุ่นอย่างนี้ อย่างนี้เป็นธรรมหรือ

นี่ไง จะสร้างพระๆ ใจ ถ้าเราจะสร้างพระในหัวใจของเราละ สร้างพระข้างนอกมันแสนทุกข์แสนยากกว่าจะสร้างกันได้ เวลาสร้างพระพุทธรูปแต่ละองค์หนึ่ง พระพุทธรูปที่เขาสร้างมา เขาต้องมีคนศรัทธามีความเชื่อ มีการช่วยเหลือเจือจานกัน กว่าที่จะสร้างขึ้นมาเป็นพระเป็นเจ้าขึ้นมา เพื่อให้สังคัมได้เคารพบูชา นี่ว่าสร้างพระนี้แสนยาก ไอนั้นมันสร้างอย่างนั้นมันก็ยังสร้างได้ แต่ไฉนเวลาบวชพระ คนที่ไม่มีลูกมีหลานจะบวช เอาอะไรมาบวชล่ะ บวชพระก็สร้างสมมุติสงฆ์ไว้ในศาสนา แล้วไฉนจะสร้างพระในใจล่ะ

สร้างพระในใจใครก็สร้างได้ เราไม่มีลูกมีหลานแต่เราก็มีใจ เรามีพุทธะ เรามีหัวใจ เรามีความรู้สึก ผู้ใดเห็นธรรมผู้ใดเห็นตถาคต เรามีหัวใจของเรา เรามีสิทธิเสรีภาพเหมือนกัน เราเวียนตายเวียนเกิดเหมือนกัน เรามีจิตหนึ่งเหมือนกัน จิตหนึ่งของเรา จิตหนึ่งขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับจิตหนึ่งของเรา มันก็เหมือนกัน แต่จิตหนึ่งขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา นี่ชำระล้างกิเลส ทำลายอวิชชา เป็นไก่อตัวแรกที่เจาะฟองอวิชชาออกมา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม เป็นไก่อตัวแรกที่เจาะฟองอวิชชาออกมา สร้างพระในใจ นี่สำเร็จสมบูรณ์ เพราะสำเร็จสมบูรณ์ถึงมีอริยสัจ ถึงมีสัจจะความจริง ถึงเอาวิธีการอย่างนั้นมาสอนพวกเรา รื้อสัตว์ขันธ์ สอนพวกเราให้เรารักษาดูแลหัวใจของเรา ให้จิตของเรา มันเจาะฟองอวิชชาออกมา พญามารที่ครอบงำอยู่นี้ ที่มันชักนำอยู่นี้ ที่มันครอบงำให้เราอยู่ในอำนาจของมัน เห็นไหม ไอ้จิตเซ่อๆ จิตโง่ๆ นี่มันเชื่อใจ อย่างนี้ก็เป็นกรรม อย่างนี้ก็เป็นกรรม ไอ้จิตโง่ๆ มันเชื่อใจ แล้วไอ้มารก็คิดว่า อู๊ย! แหม ทำไมจิตนี้มันโง่ได้ขนาดนี้ ทำไมมันเชื่อใจได้ขนาดนี้...ก็จับจกดขึ้นมาก็เป็นนิพพานมันมีมาจากไหนละ

แต่ถ้าไก่อตัวที่จะเจาะฟองอวิชชาออกมามันเห็นวิธีการเจาะใจ นี่พ่อแม่มันฝึก พ่อแม่มันฝึกไข่ มีอุณหภูมิของมัน ถึงเวลามันออกมา นี่ก็เหมือนกัน เวรกรรมมันฝึก กรรมมันสร้างสมบุญญานุการมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบารมีเต็มๆ สร้างมาเป็นพระโพธิสัตว์ เห็นไหม เวรกรรมมันฝึกมา ถึงเวลาแล้วไก่อ้นั้นมันก็พยายามจะคืบรนออกมา มันจะเจาะฟองอวิชชาของมันออกมา ไก่อ้นั้นฝึกออกมา นี่ของเรา เรามีเวรมีกรรมมาเหมือนกัน เราจะมาสร้างอำนาจวาสนาของเราเหมือนกัน เราจะทำคุณงามความดีของเราเหมือนกัน ถ้าทำคุณงามความดีของเรา เราต้องสร้างความดีของเรา

ความดีของโลก เห็นไหม เกิดจากพ่อจากแม่ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก เวลาจะเกิดจากกรรมมันต้องอริยสัจ ต้องมีสัจจะความจริง ต้องมีมรรคญาณ มันจะทำของเราขึ้นมา มันเป็นสมบัติของเรา ถ้าเป็นสมบัติของเรา นี่ธรรมะส่วนบุคคล เห็นไหม ผู้ที่มีสัจจะความจริงอันนี้ นี่ใจของเรามีธรรมๆ ขึ้นมา มันจะเป็นประโยชน์กับใจของเขา เราจะสร้างพระแบบนี้ ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นตถาคต เอวัง